

FAUST

Johann Wolfgang Goethe se naște la 28 august 1749 la Frankfurt pe Main. Tatăl său, Johann Kaspar Goethe, era consilier imperial, mama sa, Katharina Elisabeth, născută Textor, provenea dintr-o familie de patricieni. Alături de sora lui, Cornelia, duce o copilărie lipsită de griji și primește o educație aleasă, învățând preponderent cu preceptorii. În 1765, pleacă la Leipzig pentru a studia dreptul, dar cade bolnav în 1768 și se întoarce în casa părintească. Își încheie studiile juridice la Strasbourg în anii 1770–1771, după care practică avocatura la Frankfurt și Wetzlar. Este însă mai preocupat de literatură. Poeziile sale din această perioadă aduc un stil nou în lirica germană. Drama istorică *Götz von Berlichingen* (1773) este primită cu entuziasm în Germania, iar romanul epistolar *Suferințele tânărului Werther* (1774) îl face celebru în întreaga Europă, devenind o carte-cult. Aceste succese îl transformă pe tânărul Goethe în cea mai proeminentă figură a noii mișcări literare „Sturm und Drang“, care opune raționalismului iluminist trăirea individului, sentimentul și fantezia. În 1775, ajunge la Weimar, unde va rămâne tot restul vieții. Aici, la curtea ducelui Karl August, ocupă diverse funcții, fiind responsabil cu finanțele, cu exploatarea miniere etc.; mai târziu, preia conducerea teatrului de curte din Weimar. În 1782 este înnoțit. Studiile pe care le desfășoară în domenii precum mineralogia, geologia, botanica sau osteologia se concretizează, în timp, prin descoperirea osului intermaxilar la om (1784) și prin apariția lucrărilor despre metamorfoza plantelor (1790) și despre teoria culorilor (1810). Între 1786 și 1788, Goethe zăbovește în Italia, călătorie pe care o resimte ca pe o adevărată „renaștere“. Puternic influențat de Antichitatea greco-romană, termină de scris tragedia clasică *Ifigenia în Taurida* (1787) și alte drame începute cu ani în urmă. Întors din Italia, o întâlnește pe Christiane Vulpius, o tânără de condiție modestă, care îi va dăruia un fiu, dar pe care o va lua de soție abia în 1806. Perioada cuprinsă între 1794 și 1805 este marcată de prietenia și colaborarea cu Friedrich Schiller: sunt anii de vârf a ceea ce a ajuns să fie cunoscut în istoria literaturii drept „clasicismul de la Weimar“. Forma definitivă a romanului *Anii de ucenicie ai lui Wilhelm Meister* (1795/1796), precum și baladele scrise în 1797 („anul baladelor“) stau sub zodia schimbului spiritual cu Schiller. După moartea lui Schiller, Goethe reia lucrul la *Faust* și, în 1808, publică Partea întâi a tragediei. Scrie la autobiografia *Poezie și adevăr*, pe care nu va izbuti însă s-o ducă mai departe de anul 1775. Lectura poetului persan Hafiz, dar și dragostea târzie pentru Marianne von Willemer, una dintre multele lui muze, îi inspiră poeziile reunite în *Divanul apusean-răsăritean* (tipărit în 1819 și, într-o ediție lărgită, în 1827). Cu zece luni înainte de moartea sa, survenită la 22 martie 1832, Goethe duce la bun sfârșit Partea a doua din *Faust*, destinând-o publicării postume. Primele două volume din *Convorbiri cu Goethe în ultimii ani ai vieții sale*, cuprinzând discuțiile poetului cu secretarul său Johann Peter Eckermann, apar în 1836, fiind urmate de un al treilea în 1848.

JOHANN WOLFGANG
GOETHE

FAUST

TRAGEDIE

Traducere de
LUCIAN BLAGA

Cu ilustrații de
FRANZ XAVER SIMM

Ediție îngrijită de
DAN FLONTA

 HUMANITAS
BUCUREȘTI

Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
DTP: Florina Vasiliu, Dan Dulgheru

Tipărit la C.N.I. Coresi S.A.

Johann Wolfgang Goethe
Faust. Eine Tragödie

© HUMANITAS, 2015, pentru prezenta ediție

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Goethe, Johann Wolfgang von
Faust: tragedie / Goethe Johann Wolfgang; trad.: Blaga Lucian;
îngrijitor de ed.: Flonta Dan. – București: Humanitas, 2015
ISBN 978-973-50-4780-1
I. Blaga, Lucian (trad.)
II. Flonta, Dan (ed.)
821.112.2-2=135.1

EDITURA HUMANITAS
Piața Presei libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0372 743 382, 0723 684 194

NOTĂ ASUPRA EDIȚIEI

Tălmăcirea lui Lucian Blaga a apărut pentru prima oară în 1955 la Editura de Stat pentru Literatură și Artă. După moartea traducătorului, fiica sa, Dorli Blaga, a pregătit o a doua ediție, revăzând textul prin confruntare cu manuscrisul, introducând indicațiile de regie care lipseau și completând explicațiile și interpretările oferite la subsol de către tatăl său cu note referitoare la figuri mitologice. Această ediție revăzută și completată a apărut în 1962 la Editura pentru Literatură, în două volume, și a fost republicată aproape în aceeași formă în 1968, fiind semnalată abia la republicare ca „ediția a II-a“.

Volumul de față, îngrijit în redacția Editurii Humanitas, preia, cu mici modificări, textul din 1968 al celei de-a doua ediții. Grafia și punctuația au fost aduse la zi, conform normelor în vigoare, acolo unde astfel de intervenții nu aduceau atingere substanței textului și nu afectau ritmul versurilor. Scăpările și erorile tipografice au fost îndreptate tacit. Indicațiile scenice au fost scoase dintre paranteze, urmând opțiunea lui Goethe, consfințită prin edițiile germane princeps din 1808 (*Faust I*) și 1832 (*Faust II*). Notele de subsol, în care Lucian Blaga, autor interzis la acea vreme, a fost nevoit să strecoare unele clișee din jargonul ideologic al anilor '50, au fost curățate de formulări care erau străine scrisului său. Formele lexicale și flexiunile folosite de traducător au fost păstrate în integralitate.

Ilustrațiile prezentului volum, create de artistul austriac Franz Xaver Simm (1853–1918), provin din ediția germană a tragediei apărută în 1899 la Deutsche Verlags-Anstalt (Stuttgart, Leipzig). Aceasta cuprindea numeroase xilogravuri executate în diverse ateliere, dintre care s-au inclus în ediția de față cele 21 de ilustrații *pleine page* (inclusiv cele trei pagini de titlu), patru ilustrații de dimensiuni mai mici și vinieta de final. Textele care însoțesc ilustrațiile s-au adăugat în redacție.

Grupajul „Goethe despre *Faust*“ reunește o suită de remarci făcute de poet în contextul informal al epistolelor sau al convorbirilor cu Eckermann. Aceste fragmente revelatoare înlesnesc orientarea cititorului în ansamblul dramei și articulează totodată, într-o manieră intuitivă, idei centrale ale esteticii goetheene.

Textul din finalul ediției de față, în care Lucian Blaga vorbește despre experiența de a traduce o operă de o asemenea complexitate, are la origine o comunicare ținută în aprilie 1957, tipărită mai întâi sub titlul „Cum am tradus pe *Faust*“ în revista *Steaua* (VIII, nr. 5, 1957) și apoi, într-o formă completată, intitulată „*Faust* și problema traducerilor“, în revista *Luceafărul* (VI, nr. 11, 1963). În 1957, Blaga a inclus articolul în rândul materialelor care urmau să alcătuiască volumul *Izvoade* (apărut abia în 1972 la Editura Minerva). Textul reprodus aici – ușor prescurtat pentru scopurile prezentei ediții – a fost preluat după ediția integrală, necenzurată, a volumului *Izvoade*, publicată de Humanitas după 1990 (2002, 2012).

Considerând că orice literatură națională trebuie să fie și „o oglindă a literaturii universale“, Lucian Blaga a dat culturii române tălmăciri care poartă tot atât de mult marca harului său ca și prolifica sa creație originală, beletristică și filozofică. Dintre acestea, cea mai cunoscută rămâne traducerea capodoperei lui Goethe, cel care, teoretizând pentru prima dată conceptul de „literatură universală“ (*Weltliteratur*), a constatat la începutul secolului al XIX-lea întrepătrunderea crescândă a literaturilor naționale.

ÎNCHINARE

V-apropiați din nou, figuri șovăitoare,
Cari ochiului de timpuriu s-au arătat.
Să-ncerc a vă reține – acum – putea-voi oare?
Mai este sufletul visării aplecat?
Vă îmbulziți. Ei bine, adăstați prin preajmă,
Așa cum răsăriți din negură deodat'.
Adânc mișcat se simte pieptu-mi, tinerește,
De adierea vrăjii ce vă însoțește.

Icoane-aduceți voi din zile fericite,
Prin față-mi trec atâtea umbre dragi și vii.
Asemeni unei vechi legende-aproape stinse
Apar întâile iubiri și prietenii.
Durerea-nvie, tânguirea mai repetă
Al vieții labirintic mers rătăcitor,
Și pomenește de cei buni, cari de norocuri
Crunt înșelați, 'naintea mea s-au stins de zor.

Cei duși nu mai aud cântările din urmă,
Ei cari, întâile, pierduți le-au ascultat.
S-a risipit înghesuiala prietenească,
Pe rând ecoul cel dintâi s-a destrămat.
Azi neștiută e mulțimea ce aude
Durerea, cântecul ce-ncerc a spune.
Cei ce cândva de stihul meu se bucurară,
Rătăcitori ei sunt, de mai trăiesc pe lume.

Uitat de mult, mă prinde-un dor din cale-afară
De-acel tăcut și grav tărâm, unde s-adună

Înalte duhuri, și-n nehotărâte tonuri,
Asemeni harfei lui Eol, cântarea-mi sună.
Fiori mă iau, și lacrimi, lacrimi printre gânduri.
Severa inimă devine moale, blândă.
Ce e de față, vede-se ca-n depărtare,
Și ce-a pierit, aieva e ca o izbândă.

PROLOG ÎN TEATRU

Directorul. Poetul teatrului. Actorul comic.

DIRECTORUL Voi doi, care de-atâtea ori în neajuns
Și la necaz alătura mi-ați stat,
Să-mi spuneți ce nădejdi legați
De-ncumetarea noastră. Dați-mi sfat,
Ce-i de făcut prin țările acestea.
Mulțimei vrem pe plac să-i fim,
Îndeosebi fiindcă ea trăiește
Și în același timp ne lasă să trăim
Și noi. Țărușii-s puși, e scena gata.
Și fiecare-o sărbătoare speră.
Iată-i pe toți acuma din sprâncene ridicând,
Cu nerăbdare un spectacol așteptând.
Știu ce-ar dori norodul să asculte:
Perplex ca astăzi însă n-am fost niciodat'!
Cu bunătați norodul n-a fost răsfățat,
Dar a citit grozav de multe.
Cum o aducem, ca mai nou oleacă
Să pară totul, plin de tâlc, dar să și placă?
E-nvederat că-mi face mare bucurie
Să văd mulțimea cum o ia către baracă,
Înghesuindu-se și dând din coate
Să-și taie drum prin poarta-ngustă.
E-nvederat că-mi face mare bucurie
Să văd că încă-n plină zi, la ora patru,
Mulțimea-și face loc spre casierie,
Și că se-ncaieră pentr-un bilet pe mâne
Ca-n timp de foamete pentru o pâne.

Cu gloata pestriță așa de-a dreptul
Face minuni numai poetul.

POETUL O, nu-mi vorbi de-acea mulțime!
Privind la ea, mă prinde doar sfială.
Mă apără, te rog, de a vedea învâlmășeală
Ce fără voie ne atrage în vârtej!
Mă du, de poți, spre treptele celeste,
Acolo unde bucuria pură înflorește,
Unde iubirea, prietenia, ca-n poveste,
Un rod dau inimii, dumnezeiește.
Ah, ceea ce din profunzimi de piept răsare,
Ce buza doar sfios și-a murmurat,
Ce pare-a izbândi, e înghițit de-o clipă,
De forța ei sălbatică și mare.
Și-ades, doar după ce-a răzbit prin ani,
Un rod desăvârșit se vede.
Ce strălucește e sortit să țină-o clipă,
Dar adevărul niciodată nu se pierde.

ACTORUL COMIC Posteritatea! Vai, la ea-ți stă gândul?
Să presupunem că și mie azi
Posteritatea mi-ar umbla prin cap.
Cine atunci celor de față le-ar mai face haz?
Cred că o veselă persoană, un băiat de treabă
Pot să însemne, orișicum, și ei ceva.
Ale norodului capricii nu te-or supăra,
Glumind dacă te-arăți pe undeva.
Un mucalit dorește-un mare cerc
Spre-a-l zgudui cu-atât mai cert.
Fiți bravi și oameni cumsecade.
Dați drumul fanteziei,
Ale ei coruri, rațiune, pasiuni sălbatice,
Să fie auzite! Însă, rogu-mă,
Nu fără-ntorsături, zănatice!

DIRECTORUL Fă-ndeosebi să se întâmple multe.
Cei care vin, vin ca să vadă, negreșit.

Dacă se Țes, subt ochi, destule întâmplări,
Încât norodul năucit
Să caște gura, asta îți sporește vaza
Și repede devii un om iubit.
Căci masa o convingi numai prin masă.
Din toate își alege fiecare ce-i convine.
Cine dă mult, dă multora ceva. Așa e bine.
Și fiecare pleacă mulțumit acasă.
Când dai o piesă, dă-o-n piese.
Un astfel de ghiveci pe voie iese.
Încă nu-i gata, și le-o dai în seamă.
La ce folos să le prezinți un tot,
Când publicul, în ciudă, ți-l destramă?

POETUL Nu bănuieți ce proastă e atare meserie,
Cât de nedemnă de-un artist adevărat!
La dumneavoastră, precum văd, e o maximă
Să dai întreaga trudă peste cap.

DIRECTORUL Mustrarea nu mă stingherește.
Un om, ce vrea cu trecere să fie,
Își va alege și unealta cea mai bună.
Priviți odat' cu gânduri treze
Cine sunt cei pentru cari scrieți.
Dacă acesta e mânat de plictiseală,
De la ospete alții vin sătui, agale,
Și, ceea ce e trist din cale-afară,
Ne vin atâți din cei care-și găesc
Deplina desfătare rumegând jurnale.
La noi s-adună toți ca la un bal mascat.
Curiozitatea doar i-a-naripat.
Cucoanele, împodobite până-n ceafă,
Contribuie la joc fără de leafă.
La ce visezi, poete, de pe tronul tău?
Cine-ți aduce-n casă veselie, gologani?
Priviți-vă patronii mai de-aproape.
Pe jumătate-s reci, pe jumătate grosolani.

Viseaz-acolo unul, dacă-l recunoașteți,
Un joc de cărți, pasionat și cu temei,
Iar altu-o noapte de orgie cu femei.
Nebunilor, pentru un scop ce nu v-amuză,
De ce mai canoniți suava muză?
Vă spun: dați mult, și tot mai multe!
C-atunci nu rătăciți, și toți o să v-asculte.
Cătați a ameți pe oameni, cum se cere,
Căci anevoie o să-i mulțumiți.
Ce vă încercă? Încântare sau durere?

POETUL Cătați-vă o altă slugă, undeva, mai jos!
Oare poetul trebuie să-și piardă
Înaltul drept al său, dreptul de om,
Pe care firea i l-a dat, măreț, frumos,
Numai de dragul vostru, ca un păcătos?
Prin ce stârnește el în inimi bucurie?
Prin ce învinge el orice stihie?
Nu prin suprema armonie, ce din piept răzbate
Și-n inimă absoarbe zările de sus?
Când Firea, răsucind nepăsătoare,
Silește nesfârșirea firului pe fus,
Când lucruri, și ursuz îngrămăditele ființe
Confuz răsună ca într-un pustiu,
Cine atunci împarte curgătorul șir,
Ca să pulseze ritmic, viu?
Cine-i acela care cheamă pe stingher
Să se unească cu obștescul cer
Spre a cânta-n sublime-acorduri?
Cine furtuna o preschimbă-n patimi?
Amurgul, cu tâlc grav arzând,
Cine-l închipuie pe câmp trecând?
Cine împrăștie corole, primăveri,
Pe toate căile iubirii, jertfă bucuriei?
Cine-mpletește frunze fără-nsemnătate
Să facă o cunună vredniciei?

Cine asigură Olimpul, veșnica dreptate?
Cine unește zeii, cu cuvânt încet?
A omului putere, revelată în poet.

ACTORUL COMIC De ce atunci n-ați face uz
De mândrele puteri ce vi s-au dat?
De ce să nu le puneți în mișcare
Precum o aventură de iubire câteodată'...?
Te întâlnești cu cineva, și simți și stai.
Te vezi apoi pe-ncetul îndemnat.
Norocul crește, și cu el potrivnicia.
Când prinzi de veste, te trezești cu un roman.
Să dăm și noi asemenea spectacol!
Luați din plin viul uman!
Toți îl trăiesc, puțini îl știu.
Oriunde-l prinzi, e-nteressant.
Multe tablouri pestrițe-n mișcare,
Dar mai puțină claritate,
Erori – duium și-un strop de adevăr
Alcătuiesc o băutură, după care
Cu sete publicul se bate.
S-adun-atuncea tinerii uimiți
S-asculte revelația ce-o dăruieți,
Și inimi gingașe vor bea
O hrană melancolică din ea.
Li se stârnește-n inimi una-alta,
Și vede fiecare cum îl poartă firea.
Sunt gata-a plânge, gata-a râde.
Ei mai cinstesc avântul și-amăgirea.
Cel matur tot nemulțumit rămâne,
Mulțumitor e tânărul, căci el devine.

POETUL Redă-mi atunci acele timpuri
Când însumi mai eram în devenire,
Când un izvor năștea fără-ncetare
Cântări atâtea, de iubire,
Când negura-nvălea tărâmul

Și-un mugur promitea minuni,
Când flori rupeam prin văi o mie
Și le-azvârleam după lăstuni.
N-aveam nimic și totuși multe,
Plăceri găseam în amăgire,
Porniri spre adevăr înalt.
Redă-mi adânca fericire,
Redă-mi iubirea, chinul, ura,
Cu tinerețea laolalt'!

ACTORUL COMIC De tinerețe, prietene, tu ai nevoie,
Neapărat, când dușmani te atacă,
Când cu putere fetele iubite
Te mai dezmiardă câte-oleacă,
Când o cunună te îmbie
S-alergi spre ea, să iei răsplată,
Când după dansuri în vârtej
Mai stai la chefuri câteodată.
Dar să-ncercați știuta strună
Cu grație și cu-ndrăzneală,
Să rătăciți după o țintă
În dulce vrajă, nesfială,
O datorie este, domnii mei,
Pentru atâția, pentru cei
Ce-s mai în vârstă! Vă cinstim,
Căci vârsta nu ne dă-n copilării,
Ci ne găsește numai tot copii.

DIRECTORUL Făcurăți, cred, destulă vorbă.
Să văd aș vrea-n sfârșit și fapte.
Schimbarăți multe complimente.
Vreau ceva de folos. E noapte.
Vreți atmosferă sufletească?
Șovăitorului, ea nu-i apare.
Poeți de sunteți, cum vă țineți,
Aștept s-o faceți. Ce dorim?
Am vrea să bem o băutură tare.

Începeți, fierbeți-mi-o în căldare.
Ce nu faci azi, nu ai să faci nici mâne.
Dar zilele nu-s de pierdut.
Prilejul prindeți-l de chică,
Atunci nici el n-adastă mult.
Luați-l numai cu-ndrăzneală.
Pe scenele acestea de prin țară
Încearcă, ce se poate, fiecare.
Mașini, prospecte, sforărie,
Nu le cruțați! Fiți cu răbdare
Și folosiți din plin luminile cerești,
C-avem prisos bogat de stele.
Nu ne lipsesc nici apa, focul,
Avem la îndemână toate cele:
Sunt stânci aci, și păsări, fiare.
Să istoviți pe scena-ngustă
Creațiunea-ntreagă, crugul mare.
Și arătați cum drumurile cad
Din cer prin lume până-n iad.

PROLOG ÎN CER

Domnul. Cetele cerești. *Apoi Mefistofel.*
Cei trei arhangheli *vin în față.*

- RAFAEL Prin zvon de sfere înfrățite¹
Planete, soare, sună-ntruna,
S-aude ca un mers de tunet
Cutreierul dintotdeauna.
Arhangheli-și sporesc puterea
Cum stau la toate a privi.
Și toate faptele-s înalte,
Mărețe sunt ca-n prima zi!
- GAVRIL Splendorile, pe rând, Pământul
Și-le arată, și le-ascunde,
Și se urmează, făcând schimbul,
Lumini de rai și nopți profunde.
Zbătându-se-nspumată marea
Pe stânci se-nalță cu putere.
Și stânci și mare sunt răpite
În veșnice rotiri de sfere.
- MIHAIL Furtuni aleargă-n mare vuiet
Când pe uscat și când pe ape,
Cu furie stârnind efecte
Ce preajma nu le mai încape.
Țâșnind în flăcări, pustiirea
Deschide trăsnetului cale.

1. Viziunea astronomică ce se desfășoară aici nu este nici ptolemeică, nici copernicană. Ea corespunde mai mult concepției lui Philolaus, din școala pitagoreică (secolul al V-lea î.Hr.).

Dar solii tăi cinstesc, o, Doamne,
Domolul mers al zilei tale.

TUSTREI Arhanghelii-și sporesc puterea,
Adâncu-ți nu-l pot iscodi
Și toate faptele-ți înalte
Mărețe sunt ca-n prima zi!

MEFISTOFEL O, Doamne, cum te-apropii înc-o dată
Și ne întrebi pe cei de-aci cum ne găsim,
Cum bucuros de obicei tu mă vedeai și altă dată,
Iată-m-acuma și pe mine
Amestecat în marea ta servitorime.
Mă ierți, nu mă pricep la vorbe-nalte,
Chiar dac-aș fi de cercul ăsta defăimat.
Și de-al meu patos tu ai râde,
Dacă de răs de mult nu te-ai fi dezvățat.
N-aș ști să-ți spun despre planete, lume, vreo poveste,
Văd doar că oamenii-s cuprinși de chin și cazne.
Piticul zeu al lumii din tipar nu-și iese,
Și ca în prima zi – ciudat din cale-afară este.
El zilele neîndoios și le-ar trăi mai bine
De nu l-ai fi-nzestrat cu-acea lumină-amăgire,
Pe care rațiune s-o numească el mai ține,
Dar căreia folos îi trage numai spre a fi
Mai bestial ca orice bestie-n pustii.
El seamănă, dacă-mi îngăduiți cuvântul,
Cu una din gângăniile-acele cu prelungi picioare
Ce zboară-ntr-una și tot cad pe pântec,
Cântându-și iar în iarbă vechiul cântec.
Și cel puțin dacă în iarbă și-ar lungi popasul,
Dar nu, în orice băligar își bagă nasul.

DOMNUL Nici astăzi tu n-ai altceva a-mi spune?
Mereu vii numai să cârtești anume?
Nu-ți este pe pământ nimic pe plac?

MEFISTOFEL Nu, Doamne, nu. E rău acolo și nu tac.
De oameni mi se face milă, nu mă-ndur prin ani
Să-i pun și eu la chin pe-acei sărmani.

CUPRINS

<i>Notă asupra ediției</i>	5
<i>Goethe despre Faust</i>	7
FAUST. TRAGEDIE	17
<i>Închinare</i>	19
<i>Prolog în teatru</i>	21
<i>Prolog în cer</i>	28
PARTEA ÎNTÂI A TRAGEDIEI	33
<i>Noapte 35 În fața porții orașului 51 Odaie de studiu 63 Odaie de studiu 75 Pivnița lui Auerbach, la Lipsca 93 Bucătărie vrăjitoarească 104 O stradă 115 Seară 118 Plimbare 123 Casa vecinei 125 Stradă 131 Grădină 133 O căsuță în grădină 139 Pădure și peșteră 140 Odaia Margaretei 145 Grădina Martei 147 La fântână 152 Loc de refugiu între zidurile cetății 154 Noapte 156 În Dom 163 Noapte valpurgică 165 Visul unei nopți de Valpurgie sau Nunta de aur a lui Oberon și a Titaniei 180 Zi încețoșată. Câmp 186 Noapte. Câmp deschis 188 Închisoare 188</i>	
PARTEA A DOUA A TRAGEDIEI	
ÎN CINCI ACTE	199
Actul I	201
<i>Peisaj dulce 201 Palatul imperial. Sala tronului 205 Sală spațioasă cu încăperi laterale 216 Parc 248 Galerie întunecată 256 Săli puternic luminate 261 Sala Cavalerilor 263</i>	
Actul II	272
<i>Odaie îngustă, înalt boltită 272 Un laborator medieval 280 Noapte valpurgică clasică: Câmpiile pharsalice 288 Pe râul Peneios, în partea</i>	

<i>de sus</i> 291	<i>Pe râul Peneios, în partea de jos</i> 298	<i>În partea de sus a râului Peneios</i> 307	<i>Golf stâncos la Marea Egee</i> 326	
Actul III				343
	<i>În fața palatului lui Menelas, la Sparta</i> 343	<i>Curte interioară de burg medieval</i> 364	<i>Priveliștea se schimbă</i> 380	
Actul IV				398
	<i>Munți înalți</i> 398	<i>Regiune muntoasă</i> 408	<i>Cortul contraîmpăratului</i> 422	
Actul V				433
	<i>Peisaj deschis</i> 433	<i>Palat</i> 436	<i>Noapte adâncă</i> 441	<i>Miezul nopții</i> 444
	<i>O curte interioară, mare, a palatului</i> 449	<i>Punerea în mormânt</i> 452	<i>Prăpăstii de munte</i> 461	
Faust și problema traducerilor (Lucian Blaga)				473